

det størst mulige Hensyn og har drevet Jernbanerne saa meget som muligt i Overensstemmelse med Befolkningens Ønsker.

I Forbindelse med disse Par Ord om de lollandske Jernbaner vil jeg gerne sige, at naar vi nu have faaet denne Verdensroute fra København til Berlin eller endog højere Nord fra til Berlin, forekommer det mig, at Øjeblikket vilde være gunstigt til at tænke over, om det ikke var nødvendigt at udvikle denne Route end yderligere, saa at der ikke fra vort Nabolands Side mod Øst kunde blive Tale om nogen Konkurrence. Og det kunde gøres, uden at det vilde koste Statskassen overordentlig mange Penge. Det vilde i Øjeblikket koste en Del Penge, men det vilde spare en Del Driftsomkostninger, naar man byggede en Bro fra Sjælland til Falster. En saadan Bro vilde gøre Routen ganske anderledes til en Verdensroute end hidtil. Til denne Bro maatte føjes endnu et Anlæg, nemlig en Bane fra København til Køge. Det ærede Medlem fra Køge (Alberti) har tidligere saa ofte vist sin Interesse for et saadant Jernbaneanlæg og har saa ofte talt om det her i Tinget, at jeg er overbevist om, at hvis det ærede Medlem vilde søge Forbindelse med den højtærede Justitsminister og sammen med denne lægge sin Indflydelse i Vægtsskaalen her i Tinget og inden for Regeringen, vil denne Jernbane kunne blive ført igennem. Derved vil Banen fra København og Syd paa blive en Bane, der ikke blot vil blive benyttet af Udlandets rejsende i høj Grad, men ogsaa blive til overordentlig Gavn for Indlandet, hvad den ikke saa meget er nu, og særlig blive til overordentlig Gavn for den Provins, som jeg er en af Repræsentanterne for her i Tinget.

Her er i disse Dage flere Gange nævnt, at Loven om Jord til Landarbejdere vilde komme til Revision her i Tinget i Aar, og de Udtalelser, der ere fremkomne desangaaende, have glædet mig meget. Der har været Tale om, at denne Lov skulde udvides, og det skulde den, fordi det havde vist sig, at den havde gjort Gavn i de 3 Aar, den har virket. Jeg vil gerne kvittere for disse Udtalelser og takke særlig det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), der udtalte, at han havde den allerstørste Interesse for denne Lov, og at det vilde være ham og hans Meningsfæller kært at arbejde for den. Det lille Forbehold, han tog, afskrækker mig ikke, fordi Loven i de 3 Aar, den har virket, har virket paa en saadan Maade, saa jeg tror, man har Be-

vis for — og det vil vist ogsaa det ærede Medlem indrømme, naar han ser paa Lovens heldige Virkninger ude i Landet — at et Tilskud af $\frac{1}{10}$ af Laaneværdien, naar Laaneværdien ikke naar ud over 4,000 Kr., i alt Fald ikke er for lidt. De Huse, som ved Hjælp af denne Lov ere blevne oprettede ude paa Landet, ere — det har jeg i alt Fald Erfaring for — dannede paa en saadan Maade, at de virkelig kunne blive gode og lykkelige Hjem. De fleste Steder har den, der har faaet et saadant Hus, ikke ejet mere end $\frac{1}{10}$ af Laaneværdien, men i alt Fald er det min Erfaring, at han har kunnet klare sig og det ganske godt. Det Arbejde, jeg har haft med at føre denne Lov ud i Livet, er et af de kærester Arbejder, jeg nogen Sinde har haft, og jeg har ogsaa haft den Glæde netop i Aar, da jeg har gaaet nogle af de Huse igennem, som ere blevne oprettede ovre hos os, at se, at dette Arbejde er lykkedes, at Manden og Konen i Huset ere tilfredse med det Skridt, de have gjort, da de overtog en saadan Lod, og at de i Virkeligheden have faaet det godt og bedre, end de kunde have haft det uden at have benyttet Loven. Jeg har altsaa det bedste Haab om, at en saadan forestaaende Revision af Loven vil føre til en Fortsættelse, en Forbedring og Udvidelse af Loven, saa at den kan komme flere til gode og gøre bedre Nytte, end den hidtil har gjort. Det er jeg overbevist om kan ske, uden at man derfor behøver at sætte de Hensyn til Side, som det naturligvis er nødvendigt at tage under saadanne Forhold.

En anden Udtalelse af det ærede Medlem var mindre lystelig, og det var de Bemærkninger, det ærede Medlem gjorde angaaende det nylig stedfundne Kongevalg. Det forekommer mig uheldigt, hvis det skulde blive Skik her i Tinget at diskutere de Udnævnelser, som det maatte behage Hans Majestæt Kongen at foretage af livsvarige Medlemmer til Landstinget. Det vedrører jo ikke os. Vort Arbejde her i Tinget er stort og ansvarsfuldt nok. Vi behøve ikke at blande os i noget, der i Virkeligheden ikke kommer os ved. Kronen har, saa vidt jeg ved, aldrig udtalt sig om noget Valg, der er foretaget af Vælgerfolket, og saa bør vi ogsaa, synes jeg, vel vogte os for at drage Udøvelsen af de kongelige Prærogativer og Hans Majestæt Kongens Udnævnelser til Landstinget ind i Diskussionen her, selv om det naturligvis sker som en Henvendelse til de ansvarlige Ministre. Suum cuique! Rigsdagen sit! Men saa sandt ogsaa Kronen sit!